

La Comédiathèque

Wonder in het klooster van Sint-Maria-Johanna

comediatheque.net

Wonder in het klooster

van Sint-Maria-Johanna

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

In de kloosterwinkel, waarvan de opbrengst de goede werken van de zusters financiert, loopt het beroemde Elixer van Sint-Maria-Johanna, waaraan allerlei heilzame krachten worden toegeschreven, nauwelijks nog. Tot een zuster op het idee komt een geheimzinnig kruid aan het recept toe te voegen. Het succes van de nieuwe likeur is verbluffend. Het nieuwste wonder van Maria-Johanna?

Personages

Beatrix: moeder-overste
Prudentia: zuster-penningmeester
Margaretha: kruidenzuster
Agnes: novice
Marie-José: vrijwilligster
Jan-Bernard: vrijwilliger
Toon: parochiaan
Truus: parochiaan
Fred en/of Sam: jongere(n), man of vrouw
Ben en/of Jo: dealer(s), man of vrouw
De Boer en/of Van Dijk: politieagent(en), man of vrouw

Mogelijke bezettingen

De jongeren, dealers en politieagenten kunnen door mannen of vrouwen worden gespeeld. Elk van deze duo's kan ook tot één personage worden teruggebracht.

De mogelijke bezettingen zijn dus:

14 personages

2M/12V, 3M/11V, 4M/10V, 5M/9V, 6M/8V, 7M/7V, 8M/6V

13 personages

2M/11V, 3M/10V, 4M/9V, 5M/8V, 6M/7V, 7M/6V

12 personages

2M/10V, 3M/9V, 4M/8V, 5M/7V, 6M/6V

11 personages

2M/9V, 3M/8V, 4M/7V, 5M/6V

© La Comédiathèque

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

De winkel van klooster Sint-Maria-Johanna, ergens in het Zuid-Limburgse Heuvelland. Op rekken en displays staan allerlei kloosterproducten - likeuren, koekjes, jam - en devotionalia zoals kaarsen, beeldjes en boeken. Het beroemde Elixer van Sint-Maria-Johanna staat prominent uitgesteld. Zuster Prudentia maakt de kas op, terwijl Marie-José, de vrijwilligster die haar helpt, de schappen controleert.

Marie-José – Ah... We moeten nieuwe boekenleggers met Sint-Maria-Johanna bestellen. Die gaan momenteel als warme broodjes over de toonbank.

Prudentia – Zelfs als we die broodjes konden vermenigvuldigen... Voor vijftig cent per stuk gaan die boekenleggers onze omzet niet redden.

Marie-José – Kom, zuster Prudentia, laten we tenminste het geloof bewaren! (*Een stilte.*) Helaas hebt u niet helemaal ongelijk... We hebben sinds vanmorgen nauwelijks iemand gezien.

Prudentia – Zelfs onze trouwste parochianen gaan voor hun kerstcadeaus liever naar het winkelcentrum.

Marie-José – Om spullen te kopen die in China of weet ik waar zijn gemaakt... Terwijl alles wat wij verkopen hier door de zusters zelf wordt gemaakt. Korte keten, zoals dat tegenwoordig heet.

Prudentia – Inderdaad, Marie-José... Wij zijn de enige tussenpersonen tussen de Schepper en de consument.

Marie-José – Helaas heeft biologisch kloosterspul nog altijd een imagoprobleem.

Prudentia – En onze bankrekening met een heel reëel tekort.

Marie-José – Is het zó ernstig?

Prudentia – We zijn hier natuurlijk niet om winst te maken, maar als de verkoop blijft dalen, moeten we zonder wonder uiteindelijk de winkel sluiten.

Zuster Margaretha en Jan-Bernard komen binnen. Jan-Bernard duwt een krat flessen likeur op een steekwagen.

Marie-José – Ah, Jan-Bernard! Goedemorgen, zuster Margaretha.

Margaretha antwoordt met een verlegen glimlach.

Jan-Bernard – Marie-José, mijn eerbied. Goedemorgen, zuster Prudentia.

Marie-José – Poeh... Die krat ziet er loodzwaar uit.

Margaretha – Gelukkig hebben we een steekwagentje om ons te helpen. Een echt duiveltje.

Marie-José – Een duiveltje? U bedoelt toch niet onze toegewijde Jan-Bernard, hoop ik.

Jan-Bernard – U plaagt me, Marie-José. U weet heel goed wat zo'n duiveltje is. Al trekt u niet vaak aan de staart van de duivel. Of moet ik zeggen: aan zijn handvat?

Marie-José – O ja, een steekwagen... Zo'n karretje om kratten te vervoeren. Ik heb er wel eens een gezien bij een bouwmarkt in de stad. Heel handig inderdaad.

Jan-Bernard – Ach ja, de vooruitgang staat niet stil.

Prudentia – Ik wist niet eens dat we hier in het klooster zo'n duiveltje hadden.

Margaretha – Een schenking van een van onze parochianen, Toon. Hij had een kruidenierszaak en is nu met pensioen.

Jan-Bernard – Voor mijn rug is het zelfs een geschenk uit de hemel. Ik had u graag geholpen, maar met die beginnende ischias...

Margaretha – Wilt u me even helpen, Marie-José?

Marie-José – Natuurlijk, zuster.

Zuster Margaretha en Marie-José pakken de krat op en zetten hem met zichtbaar veel moeite maar grote vastberadenheid van de steekwagen op de grond.

Marie-José – Oef... Die weegt als lood. Wat zit erin?

Margaretha – Mijn productie van deze week.

Marie-José pakt een fles en bewondert het etiket.

Marie-José – Ah ja, het beroemde Elixer van Sint-Maria-Johanna. Naar verluidt goed tegen zo ongeveer elke kwaal.

Jan-Bernard – En om de vurigheid van onze jonge jaren terug te krijgen.

Margaretha – Twijfelt u daaraan?

Marie-José – Ik geloof best dat dit drankje therapeutische eigenschappen heeft, maar... al is mijn geloof onwankelbaar, in een echt levenselixer geloof ik minder. Zeker niet als dat elixer een likeur van vijfenveertig procent is.

Jan-Bernard – Als hij mijn ischias maar kon genezen...

Prudentia – Daar maken we geen grappen over, Marie-José. Deze heilige likeur blijft het visitekaartje van ons klooster. Vroeger was het zelfs onze bestseller.

Marie-José – Sinds de vorige levering hebben we er inderdaad nauwelijks iets van verkocht. Ik weet niet waar we al die flessen moeten laten.

Prudentia – Een paar jaar geleden verkochten we er nog minstens twee flessen per dag.

Jan-Bernard – We moeten iets verzinnen om de verkoop weer aan te jagen. Maar ja, het blijft een medicinaal drankje. Dat schenk je niet elke dag bij de borrel.

Marie-José – Nee... Tenzij we iets vinden om dit wat ouderwetse product te verjongen.

Jan-Bernard – Een verjongingselixer dat een schokbehandeling nodig heeft voor een tweede jeugd. Dat is toch wel een paradox.

Marie-José – Dat noem ik de mottenballenparadox, Jan-Bernard. Je stopt ze bij je kleren zodat de beestjes ze niet opeten, en als je die kleren aantrekt ruik jij uiteindelijk naar het graf.

Jan-Bernard – Maar Marie-José, u ruikt helemaal niet naar mottenballen. Als ik zo vrij mag zijn: u ruikt zelfs heerlijk.

Marie-José – Dank u, Jan-Bernard. U weet tenminste hoe u tegen vrouwen moet praten.

Margaretha (*verlegen*) – Misschien heb ik een idee.

Jan-Bernard – Voor de mottenballen?

Margaretha – Voor ons elixer.

Prudentia – Een idee?

Margaretha – Het is nog te vroeg om erover te praten, zuster, maar ik ben ermee bezig.

Jan-Bernard – Zuster Margaretha... U hebt mijn nieuwsgierigheid gewekt.

Margaretha (*verlegen*) – Voorlopig ga ik, als u het goedvindt, weer kruiden zoeken in het Heuvelland.

Ze gaat weg.

Marie-José – Wat een geheimzinnigheid.

Jan-Bernard – Ja, als ze zo door de heuvels trekt om ingrediënten voor haar elixer te plukken, doet ze me denken aan een druïde uit Asterix. We zouden haar eens moeten volgen om het geheim van haar toverdrank te ontdekken.

Marie-José – Kom nou, Jan-Bernard... Zuster Margaretha lijkt totaal niet op Panoramix.

Jan-Bernard – Ik had het niet over de baard.

Prudentia – Kinderen, laster niet. Ik herinner u eraan dat we het recept van deze likeur te danken hebben aan de stichteres van onze orde.

Marie-José – Volgens de overlevering kreeg zij het recept geopenbaard doordat ze stemmen hoorde... Je zou bijna zeggen dat God zelf de formules van deze hartversterker in haar oor fluisterde.

Prudentia – En dankzij de verkoop van dit goddelijke elixer kon ons klooster tot op vandaag zijn werk voortzetten.

Marie-José kijkt naar de deur.

Marie-José – Ah, daar is de moeder-overste. Ik weet niet wie ze bij zich heeft.

Beatrix, de moeder-overste, komt binnen, gevolgd door de jonge zuster Agnes.

Beatrix – Goedemorgen, kinderen.

Prudentia – Goedemorgen, moeder.

Beatrix – Kinderen, dit is zuster Agnes. Zij zal haar noviciaat in ons klooster doorbrengen.

Prudentia – Welkom in klooster Sint-Maria-Johanna, zuster.

Marie-José – Het doet ons deugd dat er ondanks de huidige roepingencrisis nog jonge vrouwen zijn die voor het kloosterleven kiezen.

Jan-Bernard – Familietraditie misschien?

Beatrix – Zuster Agnes heeft net haar studie aan de Rotterdam School of Management afgerond.

Prudentia – De Rotterdam School of Management?

Agnes – Bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit. Met specialisatie management.

Jan-Bernard – Dat is niet alledaags. Voor een zuster bedoel ik. Zelfs met alle onzekerheid op de arbeidsmarkt kiezen afgestudeerden van zo'n opleiding zelden voor het klooster.

Marie-José – Zo ziet u maar: vele wegen leiden naar onze Heer Jezus Christus.

Agnes – Ik heb besloten in te treden nadat ik de Heilige Maagd had gezien.

Jan-Bernard – Zo zo.

Prudentia – Tijdens een bedevaart misschien? Bij de Sterre der Zee in Maastricht?

Agnes – Eigenlijk achter in een collegezaal, tijdens een vak innovatiemanagement.

Jan-Bernard – U bedoelt... in het licht van een beamer of zo?

Beatrix – Als de Heilige Maagd besluit zich aan ons te openbaren, laat zij ons noch plaats noch tijd kiezen.

Prudentia – God is tenslotte overal. Waarom zou Hij niet in een collegezaal van de Erasmus Universiteit zijn?

Beatrix – Hoe dan ook, laten we de komst van dit kind zien als een teken dat God ons geeft om ons aan te moedigen onze missie voort te zetten.

Marie-José – Natuurlijk.

Beatrix – Gezien haar commerciële vaardigheden heb ik zuster Agnes gevraagd de verkoop van onze kloosterproducten nieuw leven in te blazen.

Jan-Bernard – Uitstekend idee.

Beatrix – Zuster Agnes zal dus met u samenwerken. Breng haar alstublieft op de hoogte van het voortreffelijke werk dat u hier allemaal doet. En als ze ideeën ter verbetering heeft...

Prudentia – Reken op ons, moeder. Als het Gods wil is, hebben wij niets tegen innovatiemanagement.

Beatrix – Dan laat ik haar aan u over. Kerstmis nadert, ik ga verder met de kerststal. Zolang het nog niet verboden is om die zelfs in kloosters neer te zetten.

Beatrix gaat weg.

Prudentia – Goed... zal ik u alles even uitleggen?

Agnes – Graag. Het is trouwens een heel mooie winkel. Misschien een tikje klassiek.

Prudentia – Zoals de moeder-overste zegt: vóór het een winkel is, is het vooral een missie.

Agnes – Natuurlijk, zuster. Maar om onze missie te vervullen hebben we middelen nodig, nietwaar?

Prudentia – Inderdaad. Met de verkoop van onze kloosterproducten betalen we de kosten van het klooster. En financieren we onze sociale projecten.

Agnes – De moeder-overste vertelde me erover. U steunt boeren in Colombia om ze uit de greep van de drugskartels te houden, klopt dat?

Prudentia – Ja, op onze bescheiden schaal.

Jan-Bernard – Zonder wapens, zonder haat en zonder geweld uiteraard.

Marie-José – We financieren projecten voor eerlijke landbouw in Latijns-Amerika, zodat boeren kunnen overstappen van papaverteelt op legale gewassen.

Agnes – Een nobele missie.

Prudentia – Marie-José en Jan-Bernard behoren tot de vrijwilligers die ons daarbij helpen.

Marie-José – Ik probeer alleen een beetje nuttig te zijn... En omdat ik nog altijd alleenstaand ben...

Prudentia – Ik laat Marie-José u trouwens ons assortiment tonen. Zij kent de winkel veel beter dan ik.

Marie-José – Zoals u ziet hebben we een heel gevarieerd aanbod. Onze paradepaardjes blijven de kaarsen met de afbeelding van Sint-Maria-Johanna en natuurlijk ons beroemde levenselixer, gemaakt van kruiden uit de streek.

Agnes – Ja, de moeder-overste heeft het erover gehad. Waar is die likeur precies van gemaakt?

Prudentia – Alleen zuster Margaretha kent het recept. Het wordt al generaties lang van zuster op zuster doorgegeven.

Marie-José – Als de kruidenzuster haar einde voelt naderen, vertrouwt ze vlak voor de laatste sacramenten haar geheim toe aan de zuster die haar zal opvolgen.

Jan-Bernard – Gelukkig sterven mensen in kloosters zelden een gewelddadige dood.

Agnes – Ik begrijp het. Een geheim dat net zo goed wordt bewaakt als dat van Coca-Cola.

Prudentia – Helaas verkoopt het Elixer van Sint-Maria-Johanna steeds minder. Het is een heel traditioneel product. En tradities verdwijnen nu eenmaal.

Jan-Bernard – Misschien als cocktail.

Marie-José – Als cocktail... Dat is nog niet eens zo'n gek idee, zuster Agnes.

Agnes bekijkt de fles.

Agnes – Tja... Dat vintage-achtige heeft wel charme, maar toch...

Jan-Bernard – Ik laat u proeven. Dan kunt u zelf oordelen.

Hij pakt een fles achter de toonbank, schenkt een glaasje in en geeft het aan Agnes. Ze drinkt het in één keer leeg en trekt licht haar gezicht.

Marie-José – En?

Agnes – Ja... apart. En verkoopt dit echt?

Prudentia – Steeds minder, helaas.

Agnes – Dat verbaast me niet helemaal. Het recept moet gemoderniseerd worden. Het etiket ook. Hebben jullie een website?

Prudentia – Voor het klooster bedoelt u?

Agnes – In elk geval voor de winkel.

Prudentia – Tot nu toe leek ons dat niet echt nodig.

Agnes – Op zijn minst een Facebookpagina. We kunnen die bijvoorbeeld 'Vrienden van Sint-Maria-Johanna' noemen. Wat denkt u?

Zuster Prudentia is enigszins overdonderd door al deze revolutionaire ideeën. Truus komt binnen, een kokette, waardige oudere dame die toch duidelijk door de jaren is getekend.

Truus – Goedemorgen allemaal.

Marie-José – Goedemorgen Truus, hoe gaat het vandaag?

Truus – Ach, op mijn leeftijd... Ik kwam net uit de biecht, zoals elke donderdag, na mijn afspraak bij de kapper. Toen dacht ik: ik loop even langs om goedendag te zeggen.

Jan-Bernard – Elke donderdag? Hebt u zoveel te biechten, Truus?

Prudentia – Jan-Bernard toch.

Truus – Ik zou natuurlijk ook maar één keer per maand kunnen gaan.

Jan-Bernard – Naar de biecht?

Truus – Naar de kapper! Maar ja, je moet wat omhanden hebben.

Marie-José – Misschien wilde u meteen wat kerstinkopen doen, Truus?

Truus – Nou ja...

Marie-José (terzijde) – Dit is een mooie gelegenheid om te oefenen, zuster Agnes. Ik laat haar aan u over.

Agnes – Goedemorgen mevrouw. Kan ik u helpen? Zoekt u iets in het bijzonder?

Truus – Hé, die aardige jonge dame ken ik nog niet.

Prudentia – Dit is zuster Agnes, Truus. Zij komt haar noviciaat bij ons doen.

Truus – Lieve hemel... arm kind. Waarom zou je je op jouw leeftijd hier levend begraven? Een klooster is toch voor vrouwen die geen gelegenheid meer hebben om te zondigen.

Marie-José – Truus toch.

Truus – En wat heeft jou ertoe gebracht de sluier aan te nemen, Agnes? Liefdesverdriet?

Agnes – Een verschijning van de Heilige Maagd.

Truus – Zo, dat is niet niks. Arm kind... Op jouw leeftijd moet je eerder een vent zien dan de Maagd.

Agnes – U zei dat u zich niet zo goed voelde. Misschien doet een opkikkertje u goed. U kent onze beroemde levenselixer toch?

Truus – Ze is in elk geval een schatje.

Agnes pakt een fles en toont die.

Agnes – Kijk, men zegt dat dit overal goed voor is.

Truus – O ja... zo'n ouderwetse kloosterbitter. Mijn oma had altijd zo'n fles in de kast.

Agnes – Dit is de likeur van Sint-Maria-Johanna. Volgens onze vele klanten is de werking veel krachtiger.

Marie-José – Niet overdrijven. We moeten ook niet aan misleidende reclame gaan doen.

Jan-Bernard – U wordt er niet jonger van, maar het helpt wel om de kwalen van het ouder worden te verdragen, Truus.

Agnes – Zal ik een fles voor u pakken?

Truus – Ik heb eigenlijk nog steeds de fles die mijn oma me naliet toen ze stierf. Tegenwoordig drinkt niemand dat soort spul meer.

Agnes – Ik weet niet of die fles van uw oma nog goed is, Truus. Het is een wonderelixer, maar zelfs wonderen hebben een houdbaarheidsdatum.

Truus – Doe mij dan maar een boekenlegger voor mijn missaal. Ik ben de mijne weer kwijt. Vooral om jullie goede werken te steunen natuurlijk.

Marie-José – En het is ook goedkoper, nietwaar?

Toon komt binnen, een keurige oudere heer die toch zichtbaar zijn leeftijd draagt.

Toon – Dames en heren. Zusters.

Jan-Bernard – Goedemorgen Toon. Komt u ook van de biecht?

Toon – Nee hoor, ik kom uit het café. Ik heb zoals elke donderdag mijn Lotto ingevuld.

Jan-Bernard – Groot gelijk, Toon. Een plekje in de hemel is mooi, maar een plekje in de zon hier op aarde is ook wat waard. Wie niet waagt, die niet wint. Toch, Marie-José?

Marie-José – Ik heb niets met gokken. En ik vraag me af of het wel erg christelijk is. Staat er niet in de Bijbel dat je je brood in het zweet van je aanschijn zult eten?

Toon – Als ik ooit de Lotto win, zal ik zeker iets schenken aan uw goede werken, zusters.

Agnes – Dan zullen wij de Heer vragen u gunstig gezind te zijn.

Jan-Bernard – In elk geval bedankt voor de steekwagen die u aan het klooster schonk. Mijn rug is u dankbaar, in afwachting van het wonder dat mijn ischias geneest.

Toon – Goedemorgen Truus. U ziet er vandaag bijzonder elegant uit.

Truus, die deed alsof ze hem niet zag maar hem stiekem wel bekeek, glimlacht om het compliment en koketteert wat.

Truus – Ik kom net van de kapper.

Toon – En als ik zo vrij mag zijn: die nieuwe kleur staat u prachtig.

Truus – Vleier. Maar toch bedankt, Toon.

Toon – Ja, het is heel... lenteachtig. Met van die... oranje glansjes.

Truus (*geschokt*) – Oranje, vindt u?

Toon – Nou, niet echt oranje. Ik zei maar wat.

Truus (*tegen Agnes*) – Vind jij mijn haar oranje, Agnes?

Agnes – Ik weet het niet... Ik zie eerder petroleumblauwe tinten.

Truus (*ontzet*) – Petroleumblauw?

Agnes – Metaalblauw misschien.

Truus (*tegen Jan-Bernard*) – En wat vindt u?

Jan-Bernard – Metaalblauw? Ja, mooi. Dezelfde kleur als mijn auto.

Truus – Ik ga meteen terug naar mijn kapster. Die krijgt ervan langs.

Agnes – En die fles, Truus? Zal ik hem voor u apartzetten?

Toon – Wat is dat? Ach, het beroemde Elixer van Sint-Maria-Johanna. Ik wist niet eens dat dat nog bestond.

Agnes – Klassiekers zijn eeuwig.

Truus – Wonderelixers... Ik heb mijn hele leven van dat soort spul gedronken en kijk naar het resultaat.

Toon – Ik vind het resultaat spectaculair, lieve Truus.

Truus – Straks laat u me nog blozen, Toon.

Toon – Kom, die fles krijgt u van mij.

Truus – Dank u, maar... ik weet niet of...

Toon – Dan nodigt u mij uit om samen een glaasje te drinken.

Truus – Waarom niet?

Marie-José – Kijk eens aan. Uw eerste verkoop.

Zuster Prudentia stopt de fles in een tasje voor Truus. Toon geeft Marie-José een bankbiljet.

Marie-José – Laat ons weten hoe hij bevalt.

Toon (*pakt het tasje*) – Laat mij maar. Ik loop met u mee.

Truus – Graag, Toon.

Toon – Uw haar zit echt heel mooi, hoor.

Truus – Vindt u werkelijk?

Ze gaan weg. Truus is zo gecharmeerd dat ze haar handtas vergeet.

Marie-José – Dat elixer heeft in elk geval de kracht om eenzame harten bij elkaar te brengen.

Jan-Bernard – Alleen vrees ik dat ze allebei dood zijn voordat de fles leeg is.

Prudentia werpt hem een afkeurende blik toe.

Prudentia – Jan-Bernard toch...

Jan-Bernard – Nee, ik bedoelde niet dat de bijwerkingen van deze hartversterker hun leven zouden verkorten. Alleen dat één glaasje per maand waarschijnlijk niet genoeg is om uw omzet echt op te krikken.

Agnes – Precies daarom moeten we onze verkoopmethoden veranderen.

Prudentia – Veranderen... Dat woord klinkt een beetje vreemd binnen de muren van een klooster, zuster.

Agnes – Tradities zijn belangrijk, natuurlijk. Maar als het klooster zonder middelen komt te zitten, komen ook de sociale projecten in gevaar.

Prudentia – Helaas is dat maar al te waar.

Agnes – Kunt u me daar eigenlijk wat meer over vertellen, zuster?

Prudentia – Om te beginnen steunen we boeren in Colombia, om ze los te maken van de drugseconomie die hun land in haar greep houdt.

Marie-José – En we geven huiswerkbegeleiding aan kansarme scholieren uit onze gemeente.

Prudentia – Elk jaar betalen we voor een paar van de beste leerlingen een plek op een katholiek internaat, zodat ze hun opleiding kunnen afmaken.

Jan-Bernard – Zo'n internaat is tegenwoordig ook bepaald niet goedkoop.

Prudentia – Helaas... Ik vrees dat we daar dit jaar het geld niet meer voor hebben. Tenzij er een wonder gebeurt.

Zuster Margaretha komt enthousiast binnen met een klein flesje in haar hand.

Margaretha – Een wonder? Dan stel ik voor dat wij er eentje verrichten!

Prudentia – Zuster Margaretha? Gaat alles goed? U ziet er nogal opgewonden uit.

Margaretha – Ik heb de oplossing gevonden, zuster.

Prudentia – De oplossing?

Margaretha – Om de verkoop van ons elixer weer op gang te krijgen.

Prudentia – Laat ik u dan meteen zuster Agnes voorstellen. Ze komt van de Rotterdam School of Management en treedt nu in.

Margaretha – God zegene u, zuster.

Prudentia – We luisteren, zuster Margaretha.

Margaretha – Ik heb in het Heuvelland een kruid gevonden.

Marie-José – Een kruid? Daar hebben we er hier genoeg van.

Margaretha – Ja, maar dit is een plant die ik niet ken. En hij staat in geen enkel botanisch boek in onze kloosterbibliotheek.

Jan-Bernard – Voorzichtig. Met kruiden is het net als met paddenstoelen. Sommige zijn giftig.

Margaretha – Ik heb hem gebruikt in een nieuw recept voor de likeur. En het resultaat is werkelijk verbluffend.

Agnes – Hoe bedoelt u, verbluffend?

Margaretha – De smaak is veel beter, en de werking van het elixer lijkt vele malen sterker.

Jan-Bernard – Het begint steeds meer op het recept van een toverdrank te lijken.

Prudentia – Laten we niet overhaast te werk gaan. De formule van dit elixer is eeuwenoud. Die veranderen is geen kleinigheid.

Agnes – Dan stel ik een proeverij voor, samen met de moeder-overste.

Prudentia – Denkt u echt dat we haar daarvoor kunnen storen?

Jan-Bernard – Zij moedigt ons zelf aan onze methoden te vernieuwen.

Agnes – Je kunt voor de Latijnse mis zijn en toch openstaan voor nieuwe ideeën.

Jan-Bernard – Als het goede ideeën zijn.

Prudentia – Goed. Marie-José, wilt u de moeder-overste halen? Ze is in de kapel bezig met de kerststal.

Marie-José – Goed, zuster.

Marie-José gaat weg.

Prudentia – Hoe pakken we dit aan?

Margaretha – Ik heb een klein flesje van mijn nieuwe elixer klaargemaakt.

Jan-Bernard – Een flesje... Dit begint al aardig op hekserij te lijken. Maar gerust: tegenwoordig verbranden we heksen niet meer.

Prudentia – En ik maar zeggen dat tradities verdwijnen.

Agnes – We kunnen een blinde test doen.

Prudentia – Zuster Agnes toch... We gaan de moeder-overste toch niet blinddoeken?

Agnes – Nee, natuurlijk niet. We schenken het oude en het nieuwe elixer in twee ongemerkte glazen, zodat iedereen zo objectief mogelijk kan kiezen.

Jan-Bernard – Uitstekend. En moge de beste winnen.

Ze maken alles klaar voor de proeverij.

Prudentia – Toch weet ik niet of dit allemaal erg katholiek is.

Toon en Truus komen terug.

Truus – Ik weet niet waar ik met mijn hoofd was, maar ik heb mijn handtas laten liggen.

Toon – Het elixer heeft nog geen tijd gehad om te werken. Ik vergeet ook wel eens wat.

Margaretha – Ah, Toon, Truus... Jullie komen precies op tijd. We zochten proefkonijnen.

Toon – Proefkonijnen?

Prudentia (*tegen Margaretha*) – Weet u zeker dat het volkomen onschadelijk is?

Margaretha – Geen zorgen. Ik heb het op mezelf getest. Kijk maar naar het resultaat.

Prudentia kijkt haar aan en is niet helemaal gerustgesteld. De moeder-overste komt binnen met Marie-José.

Beatrix – Goed, kinderen, laat maar zien.

Margaretha – Ik laat iedereen eerst één monster proeven, zonder te zeggen of het de oude of de nieuwe formule is.

Marie-José – Goed dan.

Margaretha schenkt buiten hun zicht de eerste ronde in en geeft iedereen een glaasje. Na een korte aarzeling proeft iedereen in een bijna religieuze stilte.

Jan-Bernard – Ja...

Prudentia – Dit is de traditionele formule, toch?

Marie-José – Niet slecht, maar...

Truus – Het smaakt als een medicinale hartversterker.

Toon – Er zit nog altijd iets apotheekachtigs aan.

Beatrix – Ja... gewoon het Elixer van Sint-Maria-Johanna.

Zonder iets te zeggen schenkt Margaretha een tweede ronde in. Zelfde ritueel, maar nu worden de gezichten duidelijk enthousiaster.

Marie-José – Ah ja...

Jan-Bernard – Dit smaakt minder alsof je medicijnen drinkt.

Beatrix – Inderdaad, vreemd.

Toon – Niet verkeerd.

Prudentia – Ik proef appel.

Margaretha – Zit erin.

Beatrix – Maar dit elixer moet natuurlijk ook even heilzaam zijn als het vorige.

Margaretha – Ik heb alleen dat kleine beetje toegevoegd van...

Truus – Ik zou nog wel een slokje willen. Voor de zekerheid.

Margaretha – Ik heb nog maar genoeg voor één glas.

Beatrix – Ja, dat is...

Ze geeft het glas door aan Prudentia.

Prudentia – Dit is goed spul.

Ze geeft het glas aan Jan-Bernard.

Jan-Bernard – Je voelt meteen een weldadige rust.

Hij houdt het glas met een verdwaasde blik vast.

Marie-José – Doorgeven, Bernard-Jan.

Jan-Bernard – Ik heet Jan-Bernard. Maar mijn hoofd staat inderdaad een beetje andersom.

De sfeer wordt lossier.

Agnes – Ja... verbluffend is het woord. Ik geloof dat ik de Heilige Maagd opnieuw heb gezien.

Prudentia – Alweer?

Margaretha – Waar dan?

Agnes – Daar. Op de bodem van mijn glas.

Toon – Dat heb ik ook wel eens, de Maagd op de bodem van een glas.

Truus – In het café?

Toon – Meestal in een Chinees restaurant, bij zo'n glaasje sterke drank na afloop.

Marie-José – Toon toch.

Iedereen behalve de zusters barst in lachen uit.

Beatrix – We kunnen deze proeverij beter stoppen.

Prudentia – Ja, ik weet niet wat ik heb. Ik krijg ook visioenen.

Truus haalt een spiegeltje uit haar tas en bekijkt zichzelf.

Truus – Welke kleur zien jullie mijn haar nu?

Toon – Ik zou zeggen... roze.

Truus – Dat dacht ik al.

Beatrix – Het is inderdaad heel ontspannend. Ik heb me niet meer zo goed gevoeld sinds... laat maar, ik ging iets doms zeggen.

Marie-José – Volgens mij hebben we iets te veel van dit wonderelixier genomen.

Margaretha – Hij is ook achtendertig procent.

Toon – Hebt u nog wat van die toverdrank, zuster?

Margaretha – Geen druppel meer.

Prudentia – Dan denk ik dat we beter naar bed kunnen gaan.

Agnes – Voor de vespers, zuster?

Beatrix – U was toch niet van plan te gaan dansen?

Prudentia – U zult nog leren dat men in een klooster met de kippen op stok gaat.

Agnes – Met de kippen?

Toon – Op de vraag wat er eerder was, de kip of het ei, zeg ik altijd: de kip die erover nadenkt.

Margaretha – Ik snap er niets van.

Agnes – En wat besluiten we over de test?

Beatrix – Geen idee. Mijn hoofd is niet meer zo helder.

Margaretha – We kunnen stemmen.

Prudentia – Het lijkt me verstandiger er eerst even over na te denken.

Marie-José – Morgen is er weer een dag.

Beatrix – U hebt gelijk. We stellen de beslissing uit. Morgen zien we helderder.

Jan-Bernard – Zal ik u thuisbrengen, José-Marie?

Marie-José – Ik heet Marie-José.

Ze lachen als idioten. Iedereen loopt wat wankel naar de uitgang. Beatrix struikelt.

Prudentia – Pas op voor het opstapje, moeder.

Margaretha – Is hier een opstapje?

Marie-José – Tot vandaag niet.

Beatrix – Wat is dit voor nieuw wonder?

Ze gaan weg.

Zwart.

Marie-José komt met Jan-Bernard de winkel binnen. Ze kijkt nog eens naar de drempel.

Marie-José – Nee hoor, er is echt geen opstapje.

Jan-Bernard kijkt naar de lege ruimte.

Jan-Bernard – Vreemd. Normaal is zuster Prudentia er allang.

Marie-José – Onze lieve zusters hebben blijkbaar door de wekker heen geslapen. Ik heb de klokken voor de metten niet eens gehoord.

Jan-Bernard – U sliep dan ook erg diep.

Marie-José – Maar... hoe weet u dat, Jan-Bernard?

Jan-Bernard – U weet toch nog dat ik u gisteravond naar huis heb gebracht?

Marie-José – O ja, misschien. Wat hing er een mist... vreemd voor deze tijd van het jaar. Het leek wel of de mist tot in huis hing. Dus u hebt me thuisgebracht. (*Wat ongerust.*) En daarna?

Jan-Bernard – U leek uitgeput. Ik heb u tot in uw slaapkamer geholpen. U kon de trap niet alleen op.

Marie-José – Zeg me niet dat...

Jan-Bernard – Ik ben een gentleman, Marie-José. Geloof me, na gisteravond mag je bijna van heldhaftigheid spreken. U wilde me niet laten gaan. Weet u dat nog?

Marie-José – Nee.

Jan-Bernard – U was inderdaad nogal beneveld. Ik wilde geen misbruik maken van de situatie. Mag ik toch enige hoop blijven koesteren?

Marie-José – Mijn God.

Zuster Prudentia komt binnen, wat slordig gekleed en met een licht schuldig gezicht.

Prudentia – Sorry, dit is me nog nooit overkomen. Ik heb de klok niet gehoord.

Marie-José – Ik denk dat we ons gisteren allemaal een beetje hebben laten gaan, niet?

Jan-Bernard – Ja, vreemd. Ik heb het gevoel dat ik een kater heb, maar zonder hoofdpijn. Dat elixer heeft dus toch iets wonderbaarlijks.

Zuster Agnes en zuster Margaretha komen binnen met een krat flessen.

Margaretha – Vannacht heb ik met hulp van zuster Agnes nog een paar flessen gemaakt.

Agnes – Dit gaat een hit worden. De verkoop gaat ontploffen.

Prudentia – Ik herinner u eraan dat de moeder-overste nog geen toestemming heeft gegeven om dit product te verkopen.

De moeder-overste komt binnen.

Beatrix – Goedemorgen, kinderen. Vergeef me, ik ben vanmorgen niet wakker geworden om de klokken te luiden.

Margaretha – De nieuwe formule heeft in elk geval onmiskenbaar slaapverwekkende eigenschappen.

Beatrix – Dat klopt, ik heb als een blok geslapen. Maar de bijwerkingen van deze hartversterker lijken nogal moeilijk te beheersen.

Margaretha – Misschien was de dosering wat sterk.

Prudentia – Wat denkt u, moeder?

Beatrix – Ik weet het niet.

Prudentia – We moeten toch een beslissing nemen.

Beatrix – Marie-José? Wat denkt u?

Marie-José – Het valt niet te ontkennen dat dit nieuwe elixer verbluffende eigenschappen heeft. Maar een kalmerend effect, gecombineerd met ontremming... Dat kan een explosieve cocktail zijn.

Prudentia – Wat als de duivel zelf dit duivelse kruid op ons pad heeft gebracht?

Beatrix – Zoals de slang in de Hof van Eden Eva verleidde met de verboden vrucht?

Prudentia – Ik blijf erbij dat ik appel proef.

Een moment van bezinning.

Beatrix – U hebt gelijk. Zusters, beter is de vijand van goed en de weg naar de hel is geplaveid met goede bedoelingen. Laten we deze gevaarlijke hervormingsdrang vergeten en terugkeren naar het traditionele recept, dat volgens de overlevering door de Heilige Maagd aan Sint-Maria-Johanna is geopenbaard.

Margaretha (*verbergt haar teleurstelling slecht*) – Goed, moeder.

Beatrix ziet de krat die Margaretha heeft meegebracht.

Beatrix – Wat is dat?

Margaretha – Voor het geval dat had ik alvast een paar flessen gemaakt, maar ik zal ze verbranden. Dat beloof ik.

Beatrix – Goed. Dan is de zaak gesloten.

Beatrix wil weggaan.

Agnes – Toch jammer om het product geen kans te geven.

Beatrix – Pardon, zuster?

Agnes – We hebben het over een kloosterlikeur. Niet over cocaïne van een kartel.

Beatrix – Trekt u mijn beslissing in twijfel?

Agnes – Ik zeg alleen dat elke instelling zwak wordt als ze niet in staat is zich te hervormen.

Beatrix – Mijn kind, leer dat het nu juist een kenmerk van de Kerk is dat zij zich nauwelijks laat hervormen.

Prudentia – Die afkeer van hervorming heeft soms tot excessen geleid, maar ze heeft er ook voor gezorgd dat onze dierbare tradities tot vandaag zijn blijven bestaan.

Jan-Bernard – Tradities waar de hele wereld jaloers op is.

De telefoon gaat.

Agnes – Hebben jullie een telefoon?

Prudentia – Natuurlijk wel.

Prudentia neemt op.

Prudentia – Sint-Maria-Johanna, met zuster Prudentia... Nee, ik zeg Sint-Maria-Johanna omdat u het klooster van die naam hebt gebeld. Ik heet zelf geen Maria-Johanna en ik ben nog niet zalig verklaard... De penningmeester? Ja, dat ben ik. O ja? Nee... dat is heel vervelend. Ik begrijp het. Ja, dat moet een misverstand zijn. Goed, ik regel het meteen. Dank voor uw telefoontje. Ja, beloofd. God zegene de Rabobank.

Beatrix – Een probleem?

Prudentia – De bank. Een betaling van ons is geweigerd wegens onvoldoende saldo.

Beatrix – Welke betaling?

Prudentia – Voor de opleiding van die jongen, Yassin. We betalen zijn verblijf op een katholiek internaat, zodat hij eindelijk zijn diploma kan halen.

Marie-José – Hij is heel slim, maar hij is al van zowat elke school in de regio gestuurd.

Agnes – Als hij zijn diploma niet haalt, eindigt hij nog als dealer.

Jan-Bernard – Of erger nog: profvoetballer.

Beatrix – Dan moeten we zorgen dat er geld op de rekening komt.

Prudentia – Waarmee, moeder Beatrix?

Beatrix – Kunnen we geen kleine lening afsluiten?

Prudentia – Dat druist volledig in tegen de principes van onze orde. Bovendien hebben we er al twee, en ik vrees dat de Rabobank ons geen derde geeft.

Agnes – U ziet dus dat we dringend de winkel financieel gezond moeten maken.

Prudentia – Helaas heeft onze lieve zuster daarin niet helemaal ongelijk.

Toon en Truus komen binnen, zichtbaar veel fitter dan de dag ervoor.

Toon – Goedemorgen!

Truus – Alles goed hier?

Marie-José – Met jullie blijkbaar wel.

Toon – Jazeker, we voelen ons uitstekend. Nietwaar, Truus?

Truus – Ik heb me in jaren niet zo goed gevoeld. En weet u wat?

Prudentia – Wat?

Truus – Volgens mij heeft jullie wonderelixer daar iets mee te maken.

Toon – Daar ben ik ook heilig van overtuigd.

Truus – Ik heb als een roos geslapen en ik heb nergens meer pijn. Bijna nergens dan.

Toon – En het is ook goed voor het humeur. We zijn zo vrolijk als wat. Nietwaar, Truus?

Truus – Hoe dan ook, we nemen nog een paar flessen.

Marie-José – Heel goed.

Ze pakt twee flessen van een plank.

Truus – Nee, niet die. De nieuwe.

Prudentia – Tja... *(Met reclamestem.)* Wat dacht u van twee flessen van de oude formule voor de prijs van één?

Truus – Geen sprake van. We willen de nieuwe.

Agnes – Ziet u, moeder? Misschien moeten we toch...

Beatrix aarzelt en besluit dan.

Beatrix – Geef ze dan maar één fles van het nieuwe elixer. Nu u er toch al een paar hebt gedistilleerd, is weggooien ook zonde.

Margaretha – Goed, moeder.

Toon – Eén? Kunnen we er geen twee krijgen?

Agnes geeft hun een fles.

Margaretha – We zijn pas net begonnen. Tot nader order één fles per twee personen.

Truus – Dat doet me denken aan de distributiebonnen van vroeger.

Toon – Hebt u de oorlog nog meegemaakt, Truus?

Truus – Natuurlijk niet, ik ben veel te jong. Mijn moeder vertelde erover.

Agnes – Voorlopig kost hij hetzelfde als de oude formule. Maar ik waarschuw u: de prijs gaat waarschijnlijk omhoog.

Toon – Wat maakt de prijs van de fles uit, als de roes maar goed is? We nemen deze alvast. En zet een hele krat voor ons apart zodra er meer is.

Hij geeft een bankbiljet.

Truus – Dank u, en fijne kerstdagen allemaal.

Marie-José – Wel met mate drinken.

Toon en Truus gaan giechelend weg als schoolkinderen. Beatrix draait zich om naar Margaretha en Agnes, die breed glimlachen.

Beatrix – Maar het is alleen een proef.

Margaretha (weer ernstig) – Ja, moeder.

Beatrix gaat weg.

Margaretha – Ik maak toch nog wat extra flessen. Voor het geval deze proef een succes wordt, wil ik niet meteen zonder voorraad zitten.

Prudentia – Niet te hard van stapel lopen. Tot nu toe hebben we twee klanten.

Margaretha en Agnes zetten de nieuwe flessen in de winkel.

Marie-José – Zuster Margaretha?

Margaretha – Ja?

Marie-José – Ik weet dat ook het recept van deze nieuwe likeur geheim moet blijven, maar het is toch wel legaal?

Margaretha – Legaal?

Marie-José – Ik bedoel... niet verboden zoals absint vroeger, of zoiets.

Margaretha – Ik maak me eerder zorgen of ik genoeg planten vind om de productie voort te zetten.

Jan-Bernard – Misschien moet u ze zelf gaan kweken.

Margaretha – Ja, waarom niet.

Agnes – Toon en Truus passen goed bij elkaar. Zijn ze getrouwd?

Jan-Bernard – Nog niet. Maar ze zijn allebei al weduwe of weduwnaar. Dat is een goed begin.

Fred en Sam, twee jongeren met een rapperachtige look, komen binnen. Ze kunnen jongens of meisjes zijn. Afhankelijk van de bezetting kunnen Fred en Sam ook tot één personage worden teruggebracht; één acteur neemt dan alle tekst voor zijn of haar rekening. Iedereen kijkt wat verrast; dit soort klanten komt hier niet vaak.

Marie-José – Welkom, kinderen - of kind! Voel je thuis. Dit is het huis van de Heer.

Fred – Dank u.

Fred en Sam bekijken de schappen.

Marie-José – Zoeken jullie iets speciaals?

Jan-Bernard – Op jullie leeftijd is het heel normaal om vragen te hebben over de zin van het leven. Liefde. Seksualiteit.

Fred en Sam kijken hem ongelovig aan.

Marie-José – Religie, en zeker het katholieke geloof, kan een van de antwoorden zijn op die heel natuurlijke vragen.

Jan-Bernard – Als jullie willen, kan ik een paar boeken aanraden. We hebben daar een speciaal rek voor.

Fred – Eigenlijk is het mijn oma die...

Prudentia – Uw oma?

Fred – Truus.

Marie-José – O ja!

Sam – Ze vertelde over een siroop die jullie hier verkopen.

Jan-Bernard – Echt?

Fred – Nou ja, meer een soort toverdrank. Ze vertelde wat het deed en...

Agnes – Ziet u wel? Mond-tot-mondreclame werkt nu al.

Prudentia – Maar ik begrijp het niet. Uw oma is net vertrokken en heeft al een fles meegenomen. Dan hoeft u er toch geen tweede voor haar te kopen?

Fred – Eigenlijk is hij voor mij. Ik voel een verkoudheid opkomen en...

Marie-José – Een verkoudheid? Zo zo.

Sam – Ik moet ook een beetje hoesten. Geen idee wie me heeft aangestoken.

Sam forceert een kuch.

Jan-Bernard – Een mondeling overdraagbare aandoening.

Fred – Ze zeggen dat die likeur overal goed voor is.

Marie-José – Ja, nou...

Prudentia – Maar er zit wel alcohol in.

Zuster Margaretha pakt een fles uit de krat.

Margaretha – Ik heb ook een alcoholvrije versie voor kinderen gemaakt.

Prudentia – Nou... u denkt werkelijk aan alles.

Fred – Dank u, zuster. U redt mijn leven.

Agnes – Zal ik u inpakken? Ik bedoel: zal ik de fles inpakken?

Fred – Eh, nee dank u. Niet nodig.

Agnes – Alstublieft, uw fles.

Fred geeft Agnes een bankbiljet.

Fred – Dank u. Dit gaat me vast goed doen.

Agnes – Jullie zijn hier altijd welkom.

Fred – Ik voel me nu al stukken beter.

Sam – Goed dan... bedankt en misschien tot binnenkort.

Marie-José – Zeker. Het ga jullie goed.

Fred en Sam vertrekken met hun fles.

Jan-Bernard – Als die alcoholvrije likeur al geen wetenschappelijk bewezen geneeskrachtige werking heeft, brengt hij misschien tenminste de jeugd terug naar het geloof.

Marie-José – Nog een wonder van Sint-Maria-Johanna.

De Boer en Van Dijk komen binnen, in burger. Net als de jongeren kunnen deze rollen door mannen of vrouwen worden gespeeld en eventueel tot één personage worden teruggebracht.

Prudentia – Nou, de zaken trekken ineens aan.

De Boer en Van Dijk lopen langs de schappen.

Van Dijk – Mooie kaarsen. Leuk als kerstcadeau.

Prudentia – Het zijn gewijde kaarsen met de afbeelding van Sint-Maria-Johanna, de stichteres van ons klooster.

De Boer – Sint-Maria-Johanna? Interessant.

Marie-José – Is het voor een cadeau?

De Boer houdt haar een politielegitimatie voor.

De Boer – Rechercheur De Boer.

Prudentia – Iedereen is welkom in het huis van de Heer. Zelfs de politie.

Van Dijk – Goedemorgen, zusters.

Jan-Bernard – In uw vak hebt u vast ook veel behoefte aan steun van boven, zeker in deze onrustige tijden.

Prudentia – Wij luisteren graag, rechercheur.

De Boer – Eigenlijk kwam ik juist ú ondervragen.

Marie-José – Zo zo.

Van Dijk – We vermoeden dat ergens in het Heuvelland een illegale cannabisplantage ligt.

Prudentia – Cannabis?

Agnes – Wiet, zuster.

Prudentia – Lieve hemel.

De Boer – Het begint hier een complete thuiskweekeconomie te worden. Iedereen zet ergens wat planten neer. Het gedoogbeleid wordt blijkbaar wel héél ruim opgevat in de Limburgse heuvels.

Jan-Bernard – Alleen moet je zo'n veld natuurlijk eerst zien te vinden. Ik neem aan dat die groene vingers liever uit beeld blijven.

Van Dijk – Precies daarom zijn we hier. De zusters kennen het Heuvelland goed; misschien hebt u iets ongewoons gezien.

Prudentia – Wij helpen?

De Boer – Misschien hebt u iets verdachts in de omgeving opgemerkt.

Prudentia – Drugs? Wij weten niet eens hoe zo'n plant eruitziet.

Van Dijk houdt Prudentia een foto voor.

Van Dijk – Dit is een wietplant. Voor alle duidelijkheid: die groeit hier niet spontaan langs de weg.

Prudentia bekijkt de foto sceptisch.

Prudentia – Als iemand u kan helpen, is het zuster Margaretha. Zij trekt voortdurend door het Heuvelland om kruiden te zoeken.

De Boer laat de foto aan zuster Margaretha zien. Haar gezicht verstijft.

De Boer – Nou, zuster? Komt deze verdachte u bekend voor? Kijk rustig. Ik herinner u eraan dat deze plant door de politie wordt gezocht.

Margaretha zegt niets. Beatrix komt terug.

Van Dijk – Alles goed, zuster?

Prudentia – Ja, prima. Alleen... ik was het helemaal vergeten... zuster Margaretha is stom.

Van Dijk – Kan ze niet praten?

Beatrix – Zij heeft een gelofte van stilte afgelegd.

Prudentia – Precies.

De Boer – Dat kennen we. Wij treffen ook geregeld klanten die ineens een gelofte van stilte blijken te hebben afgelegd. Ik laat de foto toch achter, voor het geval ze op wonderbaarlijke wijze weer gaat praten.

Zuster Beatrix neemt de foto aan.

Beatrix – Ik ben de moeder-overste. We zullen zuster Margaretha vragen schriftelijk te antwoorden.

De Boer – Goed, moeder. En als u iets interessants weet, belt u dan het politiebureau?

Beatrix – Uiteraard. De Kerk heeft onder alle regeringen altijd uitstekend met de politie kunnen opschieten.

Van Dijk pakt een fles van de nieuwe likeur.

Van Dijk – Waar is deze likeur van gemaakt?

Prudentia – Van verschillende geneeskrachtige kruiden uit de streek. Het recept is al eeuwenlang geheim en wordt bewaard door de zusters die ons elixer distilleren.

Marie-José – Daarom heeft zuster Margaretha ook haar gelofte van stilte afgelegd. Zij is de enige die de formules van het Elixer van Sint-Maria-Johanna kent.

De Boer – Ik begrijp het. In ons vak noemen we dat gewoon omerta.

Van Dijk pakt een fles uit de krat.

Van Dijk – Dan neem ik er eentje mee. Kan nooit kwaad.

Beatrix trekt de fles snel uit zijn handen.

Beatrix – Sorry, deze zijn allemaal gereserveerd.

Van Dijk – Allemaal?

Agnes – Kerstmis nadert. Onze gelovigen zijn nogal verslingerd aan onze producten.

Marie-José – Neem liever een kaars.

Ze drukt hem een kaars in de hand.

Van Dijk – Goed, dan een kaars. Wat kost die?

Marie-José – Cadeautje van de zaak.

Beatrix – God zegene de politie.

De Boer – Dank u, moeder. En excuses dat we de rust hier even hebben verstoord. Het is echt heel kalmerend in dit klooster. Om eerlijk te zijn: ik ben jaloers op u.

Beatrix – Werkelijk?

De Boer – U moest eens weten wat wij allemaal zien. Ik zou mijn laatste jaren best in een klooster willen slijten, ver weg van geweld en handel. Omringd door vriendelijke, eerlijke, geruststellende gezichten.

Beatrix – Dan zult u eerst afstand moeten doen van alle verleidingen van de wereld, rechercheur.

De Boer – Ja, waarschijnlijk is dat precies wat mij ervan weerhoudt monnik te worden.

Prudentia – Fijne kerstdagen, rechercheur.

Van Dijk – Tot ziens, zuster.

De Boer en Van Dijk vertrekken. Een ongemakkelijke stilte.

Beatrix – Zuster Margaretha... Zeg me niet dat u cannabis in de likeur van Sint-Maria-Johanna hebt gedaan.

Margaretha – Ik zweer het voor God, moeder. Ik wist echt niet dat het drugs waren.

Prudentia – Een gruwel. We hebben zelfs tegen de politie gelogen.

Agnes – Alleen door iets weg te laten, zuster. Alleen door iets weg te laten.

Marie-José – Nu begrijp ik de verbluffende effecten van dat elixer. Gisteravond was ik zelf bezeten door de duivel.

Jan-Bernard – Bezeten door de duivel? U bedoelt toch niet mij, hoop ik?

Agnes – Wat doen we nu?

Beatrix – Wat bedoelt u, wat doen we? We stoppen onmiddellijk natuurlijk.

Jan-Bernard – Jezus heeft inderdaad niet gezegd: neemt en rookt hiervan allen.

Agnes – Hij heeft wel gezegd: neemt en drinkt hiervan allen. En dit is een likeur.

Marie-José – In de mis drinken we tenslotte ook wijn. Maar die is alleen van druiven gemaakt. Niet van cannabis.

Prudentia – Heiligschennis. Wat zegt u, moeder?

Beatrix – Verbrand dat duivelse elixer.

Margaretha – Natuurlijk.

Prudentia – We gaan van dit heilige klooster geen illegaal drugslab maken.

Agnes – Natuurlijk niet. Aan de andere kant...

Beatrix – Wat nu weer?

Agnes – We zouden het ook kunnen zien als een teken van God.

Beatrix – Zeg niet dat u de Heilige Maagd alweer hebt gezien. U moet echt ophouden met die likeur.

Margaretha – Een teken?

Agnes – Maria-Johanna... marihuana... Geef toe, moeder, het scheelt maar een paar letters.

Beatrix – Wat wilt u daarmee zeggen?

Agnes – Het klooster staat financieel aan de rand van de afgrond.

Beatrix – Het zijn drugs.

Agnes – Softdrugs, moeder. Marx zei toch dat religie opium van het volk is?

Beatrix – Ik betwijfel of hij daarmee bedoelde dat iedereen vaker naar de kerk moest.

Prudentia – En in het huis van God citeren we liever de Bijbel dan Het Kapitaal.

Agnes – Volgens mij probeert Sint-Maria-Johanna ons te helpen.

Prudentia – De papaverteelt in Colombia bestrijden door hier in Limburg wiet te kweken? Dat zou toch wel de omgekeerde wereld zijn.

Agnes – Tenzij u het ziet als productie terughalen naar eigen land.

Prudentia – Wij wachten op uw beslissing, moeder Beatrix.

Beatrix – Ik weet werkelijk niet meer wat ik moet denken. Sinds u me dat spul hebt laten drinken is mijn hoofd niet meer helemaal helder.

Margaretha (*slaat een kruis*) – Jezus, Maria, Jozef.

Beatrix – Marie-José, u geeft meestal verstandig advies.

Marie-José – Op dit punt heeft het geen zin overhaast te handelen. Laten we minstens even nadenken, tot de effecten van deze satanische likeur zijn uitgewerkt.

Beatrix – Ik ga meteen bidden. Hopelijk wil de Heer mij verlichten.

Beatrix vertrekt. Toon en Truus komen terug. Ze dragen nu veel lossere, vrolijkere kleren, alsof ze op vakantie gaan.

Toon – Ik heb groot nieuws.

Jan-Bernard – Hebt u de Lotto gewonnen?

Toon – Beter. We gaan trouwen.

Marie-José – Wat geweldig.

Truus – Ik weet niet wat ons overkomt. Sinds een paar uur heb ik het gevoel dat ik aan een nieuw leven begin.

Toon – Volgens mij komt het door dat wonderelixer. Als u voorraad hebt, neem ik meteen twee of drie kratten.

Prudentia – Twee of drie kratten?

Truus – We hebben het onze vrienden in het woonzorgcentrum laten proeven. Iedereen is dolenthousiast.

Toon – Helemaal te gek. Iedereen wil een fles voor kerst.

Margaretha – Tja... we zijn met de productie gestopt.

Toon – Gestopt? Waarom dan?

Margaretha – Er lijken toch wat vragen te zijn over de veiligheid van het product.

Truus – Veiligheid?

Toon – Kijk naar ons! We bruisen van energie.

Margaretha – We weten nog niet zeker...

Marie-José – We moeten voorzichtig zijn. Misschien zijn er schadelijke effecten op lange termijn.

Toon – Lange termijn? Op onze leeftijd is de lange termijn per definitie schadelijk.

Truus – Wat we wél weten is dat het ons nu goed doet.

Toon – In het woonzorgcentrum noemen ze het inmiddels de lachlikeur.

Margaretha – Nee toch? De lachlikeur?

Margaretha barst hard in lachen uit, maar stopt wanneer ze merkt dat iedereen naar haar kijkt.

Jan-Bernard – Geen zorgen. Ze is er als kind al eens in gevallen.

Truus – Ze zullen enorm teleurgesteld zijn. Echt enorm.

Toon – We hadden ons er allemaal op verheugd om met oud en nieuw samen een glaasje te drinken.

Truus – Waarom zou je zo'n kleine troost weigeren aan oude mensen die niet eeuwig meer hebben?

Toon – Arme oudjes die met oud en nieuw nooit zeker weten of ze het einde van het jaar halen.

Alle blikken gaan naar Prudentia.

Prudentia – Geef ze één fles, dan houden ze op. Maar dit is echt de laatste. En geen woord tegen de moeder-overste.

Margaretha geeft hun een fles. Toon en Truus zijn dolblij.

Truus – Dank u, zuster.

Toon – God zal het u vergelden.

Agnes – Tot God zover is: hier met het geld.

Toon stopt een bankbiljet in Agnes' hand.

Agnes – Maar dit is veel te veel.

Toon – Voor uw goede werken.

Truus – Fijne kerstdagen.

Toon en Truus vertrekken. Ongemakkelijke stilte.

Jan-Bernard – Aan de andere kant is de giftigheid van die likeur nog helemaal niet bewezen.

Marie-José – Als het hun goed doet...

Agnes – Cannabis heeft zelfs medische toepassingen.

Margaretha – Welke dan?

Agnes – Bijvoorbeeld voor terminale kankerpatiënten.

Prudentia – Toon en Truus zijn niet terminaal. Ze willen trouwen.

Marie-José – Misschien juist onder invloed van dat spul. Stel dat ze straks weer helder zijn en beseffen dat ze iets heel doms hebben gedaan.

Jan-Bernard – Niet iedereen die trouwt staat onder invloed. Al vind ik persoonlijk dat een blaatest vóór de huwelijksvoltrekking verplicht zou moeten zijn.

Prudentia – Goed. We verkopen de voorraad die zuster Margaretha al heeft gemaakt. Misschien kunnen we daarmee tijdelijk onze rekening aanvullen.

Agnes – Dat is de stem van de rede, zuster.

Prudentia – Dat weet ik zo net nog niet. Maar daarna terug naar het oude recept.

Margaretha – Beloofd.

Marie-José – Er blijft nog één vraag.

Jan-Bernard – Welke?

Marie-José – Iemand heeft dat veld toch aangeplant.

Prudentia – Precies wat de politie zei.

Marie-José – Die illegale kwekers zullen niet blij zijn als ze ontdekken dat hun oogst weg is.

Agnes – Aan de andere kant zijn het drugs.

Jan-Bernard – En?

Agnes – Drugs stelen van dealers... is dat niet bijna een goede daad?

Marie-José – Niet als je ze steelt om ze zelf te verkopen.

Agnes – Maar wij verkopen ze voor God.

Margaretha – Dus eigenlijk zijn we als Robin Hood, die van de armen stal om aan de rijken te geven. *(Iedereen kijkt haar twijfelachtig aan.)* Ik ga terug naar de distilleerderij. Ik moet mijn ketel in de gaten houden.

Margaretha gaat weg. Ben en Jo komen binnen, twee kleine dealers, man of vrouw. Ook deze twee rollen kunnen eventueel tot één personage worden teruggebracht.

Marie-José – Nou, vandaag blijft het hier maar doorlopen.

Agnes – Kan ik u helpen?

Ben houdt haar een takje cannabis voor.

Ben – Wat denkt u dat dit is? Italiaanse keukenkruiden?

Prudentia – O, bent u ook van de politie? Uw collega's waren hier net.

Jo – Ik ben geen smeris.

Agnes – Wat doet u dan met dat takje? U weet toch dat illegale teelt verboden is.

Ben – Ik kweek kunstmatige paradijzen en ik houd niet van vrijwilligers die andermans oogst komen maaien.

Marie-José – Aha.

Ben – Weet u hier toevallig iets van?

Prudentia – Waarom denkt u dat wij...?

Ben houdt het takje opnieuw onder haar neus.

Jo – Omdat we dit precies voor de kapel vonden, vlak bij de plek waar uw distilleerketel staat.

Prudentia – Maar u mag daar helemaal niet komen. Dit klooster is gewijde grond.

Ben – Gewijde grond? Jullie stoken likeur van wiet die jullie van eerlijke kwekers hebben gejat en ú geeft mij een preek over moraal?

Marie-José – Er is gewoon sprake van een klein misverstand.

Prudentia – Zuster Margaretha heeft die plant verward met een paardenbloem.

Jo – Ik zal u eens laten zien hoe paardenbloemen smaken. Met wortel en al.

Jan-Bernard – We zijn werkelijk heel erg sorry. Maar redelijke mensen kunnen vast een regeling vinden waar iedereen mee kan leven. We zijn toch geen wilden.

Agnes – Bovendien wisten we niet dat het veld van iemand was.

Prudentia – Hoe dan ook zoekt de politie naar die illegale kwekerij. Ze vinden hem vroeg of laat.

Jo – Hebt u ze verteld waar hij ligt?

Prudentia – Nog niet.

Ben ontspant een beetje.

Ben – Misschien valt er dan inderdaad iets te regelen. Uiteindelijk zitten we een beetje in hetzelfde vak.

Prudentia – Hetzelfde vak?

Jo – Wij proberen ook geluk te verspreiden.

Marie-José – Wat stelt u voor?

Ben – Een gedeelde tuin.

Jan-Bernard – En met 'gedeeld' bedoelt u zeker geen moestuin?

Jo – U houdt uw mond, wij doen de teelt en u krijgt een deel van de oogst.

Agnes – Hoeveel?

Ben – Tien procent.

Agnes – Dat klinkt redelijk. De tienden. Tien procent was vroeger ook wat boeren aan de Kerk afdroegen voor de goede werken.

Prudentia – Maar middeleeuwse boeren teelden geen cannabis.

Agnes – Het is toch niet genetisch gemodificeerd?

Jo – Libanees. Honderd procent biologisch.

Prudentia (*slaat een kruis*) – Heer, ontferm U.

Ben – Als u ons nu nog een wat discretere plek kunt geven.

Marie-José – Waarvoor?

Jo – Om ons kleine kunstmatige paradijs te kweken. Kloostertuin, pastoorstuin... zoiets.

Agnes – Een kloostergang met binnentuin?

Ben – Niet te veel schaduw. Deze planten hebben zon nodig.

Prudentia (*verslagen*) – We zullen erover nadenken. U begrijpt dat zo'n beslissing...

Jo – En waag het niet de politie te bellen.

Agnes – Geen zorgen. Wij kennen het biechtgeheim.

Ben – Ik heb toch nog één vraag.

Prudentia – Ja?

Ben – Wat doen jullie in hemelsnaam met al die wiet?

Prudentia – Ik zei toch dat het een vergissing was.

Agnes – Likeur. We maken er likeur van.

Jo pakt een fles en bekijkt die.

Jo – Elixer van Sint-Maria-Johanna.

Ben – Nou, petje af.

Jo – Weet u dat dit prima kan werken voor de export?

Agnes – Helemaal niet gek. Dan kan het klooster niet alleen zijn tekort wegwerken, maar dragen we ook nog bij aan de Nederlandse export.

Prudentia – Ik weet dat u van Rotterdam School of Management komt, zuster Agnes, maar ons klooster is geen start-up en al helemaal geen coffeeshop.

Marie-José – En ik herinner u eraan dat je niet zomaar wiet mag telen, gedoogbeleid of niet.

Jan-Bernard – Voorlopig tenminste.

Toon en Truus komen terug.

Ben – Goed, we gaan. U hebt klanten. Denk over ons voorstel na.

Ben en Jo vertrekken.

Prudentia – Geen woord tegen de moeder-overste, ze krijgt een hartaanval. En natuurlijk ook niets tegen de politie. (*Dreigend.*) We lossen dit zelf wel op.

Jan-Bernard – U maakt me bang, zuster Prudentia. U bent toch niet van plan geweld te gebruiken? Moord met spoedbegrafenis onder de kloostervloer?

Prudentia – Alleen als het echt niet anders kan. Intussen ga ik naar de bank om dat probleem met onze roodstand te regelen.

Agnes – Ik ga mee, zuster. Op de RSM leren ze je ook hoe je bankiers in het oor fluistert.

Prudentia en Agnes vertrekken.

Toon – Marie-José, die likeur van jullie is werkelijk verbluffend.

Marie-José – Jullie hebben de hele fles toch niet al leeg?

Toon – Nee, maar in ons woonzorgcentrum zijn ze er compleet aan verslingerd.

Truus – Een echte drug, zeg ik u. We kwamen kijken of de productie een beetje bijhoudt.

Toon – We hebben bestellingen gekregen, begrijpt u.

Truus – Zonder winst doorverkocht hoor. Wij zijn geen dealers.

Toon – Ze kunnen echt niet meer zonder. De meesten hebben hun gewone kalmeringsmiddelen al laten staan.

Jan-Bernard – Als dit zo doorgaat vullen we niet alleen de kloosterkas, maar drukken we ook nog de zorgkosten.

Marie-José – Hier, één laatste fles en nu wegwezen.

Toon geeft Marie-José een bankbiljet en pakt de fles.

Toon – Dank u, zuster.

Marie-José – Ik ben Marie-José, geen zuster.

Toon – Dank u, zuster Marie-José.

Toon en Truus vertrekken.

Marie-José – Volgens mij hebben wij zelf ook wel een glaasje verdiend, om bij te komen.

Ze schenkt twee glaasjes in.

Jan-Bernard – Niet te veel. Rustig opbouwen als we een overdosis willen voorkomen.

Marie-José – Geen zorgen. Het zijn softdrugs. Anders zouden ze toch niet in een klooster verkocht worden.

Jan-Bernard – U hebt gelijk. God zou dat niet toelaten.

Ze slaan de glaasjes in één keer achterover.

Marie-José – Dat glijdt er goed in.

Jan-Bernard – Zeker.

Marie-José – Dit blijft tussen ons.

Jan-Bernard – Natuurlijk.

Marie-José – Nog eentje?

Jan-Bernard – Vooruit. Een mens mag zichzelf ook iets gunnen.

Ze schenken opnieuw in en drinken weer in één teug leeg.

Marie-José – Dit begint op de drooglegging te lijken.

Jan-Bernard – Hebt u de drooglegging nog meegemaakt?

Marie-José – Ik maak een grapje.

Jan-Bernard – Natuurlijk. Die was nog vóór de distributiebonnen. Ik vond u al zo opvallend jong voor uw leeftijd.

Ze lachen allebei.

Jan-Bernard – Zullen wij dan ook maar trouwen?

Marie-José – Meent u dat, of spreekt de drugs?

Jan-Bernard – U bent mijn drug, Marie-José.

Hij probeert haar te zoenen. Ze verzet zich niet erg overtuigend.

Marie-José – Jan-Bernard toch... gekkerd.

Ze worden verrast door Fred en Sam die terugkomen; eventueel is het maar één personage. Marie-José schikt snel haar kleding.

Marie-José – Excuseer ons, we waren even aan het afstoffen.

Jan-Bernard – Goedemorgen. En? Voelen jullie je beter?

Fred – Veel beter. Mijn verkoudheid lijkt in remissie.

Sam – Een echt wonder. Vast dankzij jullie elixer.

Fred – Kunnen we misschien één of twee flessen krijgen?

Sam – Het is tenslotte alcoholvrij.

Fred – Voor mijn vrienden op school.

Marie-José – Jullie vrienden?

Jan-Bernard – Zijn die ook ziek?

Sam – U weet wel. Mondeling overdraagbare aandoeningen. Volgens mij heb ik de hele klas aangestoken.

Prudentia komt terug.

Prudentia – Alles goed?

Jan-Bernard – Ja hoor.

Marie-José stopt Fred stiekem een fles toe.

Marie-José (*zacht tegen Fred*) – Pak dit en wegwezen.

Fred – God zal het u vergelden, zuster.

Marie-José – Ik ben geen non en ik betwijfel of God dit op mijn rekening bijschrijft.

Jan-Bernard – Het kost wel dertig euro.

Sam – Dertig euro?

Marie-José – Alles wordt duurder. Wet van vraag en aanbod.

Jan-Bernard – En nu weg, stelletje junkies.

Fred en Sam vertrekken. Jan-Bernard stopt het geld in de kassa.

Marie-José – En? Hoe gaat het met de Rabobank?

Prudentia – Agnes heeft een hogere roodstand geregeld door ons businessplan uit te leggen.

Marie-José – Ik wist niet dat we een businessplan hadden.

Prudentia – Ik eerlijk gezegd ook niet. Ik begreep bovendien niet helemaal wat het was.

Marie-José – Hoe dan ook: alleen met de verkoop van vandaag hebben we al een deel van het tekort weggewerkt.

Prudentia – God zij dank.

Jan-Bernard – En Sint-Maria-Johanna.

Ben en Jo komen terug.

Ben – Ik kwam net mijn verkopers van school tegen. Ze raken onze wiet niet meer kwijt.

Jan-Bernard – Als jongeren zich van drugs afkeren, kunnen we dat alleen maar toejuichen.

Jo – Ze willen nu siroop.

Marie-José – Aha. Ik begrijp het.

Ben – Als we de scholierenmarkt kwijtraken, kunnen we de zaak wel sluiten. Wij hebben ook vaste lasten.

Jan-Bernard – Dat begrijp ik. Ik zat vroeger in het bedrijfsleven.

Jo – En dan hebben we het nog niet eens over de woonzorgcentra.

Marie-José – Zeg niet dat u daar ook klanten hebt.

Jo – Wat denkt u? De ouderen van nu zijn niet meer die van vroeger. Dit is de generatie van provo en flowerpower.

Marie-José – En het personeel laat al die ouderen daar gewoon drugs gebruiken?

Ben – Cannabis is net als religie. Veel mensen keren er op latere leeftijd naar terug. Je weet dat het misschien niet helemaal goed voor ze is, maar als het troost geeft...

Jo – Maar nu is het ineens afgelopen.

Ben – Normaal is kerst juist topseizoen voor ons.

Jan-Bernard – Het is ook zo'n deprimerende tijd.

Jo – Juist dan hebben ouderen behoefte aan iets opbeurends, legaal of niet. En zolang de huisarts niet drie joints per dag op recept voorschrijft, vragen wij niet om een doktersbriefje.

Jan-Bernard – Eerlijk gezegd is af en toe een joint waarschijnlijk niet veel erger dan al die antidepressiva. En vermoedelijk niet eens verslavender.

Ben – Ja, maar sinds vanmorgen laten onze senioren de joint links liggen voor een of ander kloosterelixer.

Marie-José – Het spijt me oprecht. Maar geen zorgen: we stoppen definitief met de productie.

Ben – Of we gaan samenwerken.

Prudentia – U stelt een criminele organisatie voor?

Jo – Niet meteen zulke grote woorden.

Jan-Bernard – Wat voor samenwerking?

Ben – Niet alleen teelt, ook verwerking.

Marie-José – Verwerking?

Jo – Alles wat je moet roken heeft een slechte naam gekregen. Antirookcampagnes, rookverboden... voor ons een ramp.

Ben – In woonzorgcentra moeten ouderen tegenwoordig stiekem roken alsof ze zestien zijn.

Jo – En denk ook aan drugsgebruikers die niet roken.

Ben – Samen kunnen we een hele productlijn ontwikkelen. Minder slecht voor de longen en prettig voor de keel. Wij worden voor cannabis wat wijnmakers zijn voor druiven.

Jan-Bernard – Een mooi wietbouquet dus. Met een assortiment spacecake-hapjes erbij voor bij de borrel.

Jo – Allemaal onder de hoge bescherming van Sint-Maria-Johanna.

Ben – Stel dat de wietteelt over een paar jaar verder wordt gereguleerd. Dan hebben wij een enorme voorsprong.

Jo – Ik wed dat dit kleine klooster meer royalty's kan opleveren dan het Vaticaan.

Ben – Over vijf jaar koopt de dochteronderneming de moedermaatschappij. Over tien jaar verkoopt u de hele tent en begint u net als Bill Gates een stichting.

Jo – En dan lost u in zes maanden de honger in de wereld op. Dat schiet meer op dan met Moeder Teresa. Of broodjes vermenigvuldigen zoals Jezus.

Ben – Zusters, volgens mij hebt u mij mijn geloof teruggegeven.

Jo – En ik laat me ophangen als u hiermee niet heilig wordt verklaard. Hoe heet u eigenlijk, zuster?

Prudentia – Prudentia.

Ben – Klinkt 'Sint-Prudentia' u wat?

Prudentia – Ik geloof dat ik onwel word.

De Boer en Van Dijk komen terug. Ben en Jo trekken zich snel terug naar de andere kant van de winkel.

De Boer – Dames en heren... is de moeder-overste er niet?

Marie-José – Wat wilt u van haar?

Van Dijk – Onze speurhonden hebben ons uiteindelijk naar die wietplantage geleid.

Marie-José – Echt waar?

De Boer – Het veld is al geoogst, maar de wortels waren nog duidelijk te herkennen.

Van Dijk – Nu moeten we alleen nog onze groene kwekers vinden... en de oogst.

Jan-Bernard – U gaat toch geen nonnen beschuldigen van drugshandel?

De Boer – Natuurlijk niet. Maar kijk hier eens naar. Dit zijn beelden van camera's die we verdekt hebben opgesteld. Best opvallend, vindt u niet?

Van Dijk – Blijkbaar verkleden de kwekers zich als nonnen om niet herkend te worden.

Marie-José – O mijn God.

Van Dijk – Toch hebben we een signalement kunnen samenstellen.

Hij houdt haar de foto voor.

De Boer – Zegt dit u iets?

Marie-José – Echt niet.

De Boer – Waarschuw de zusters dat ons geduld grenzen heeft. Ik kan iedereen ook meenemen voor verhoor op het bureau.

Van Dijk – Nonnen in handboeien staat alleen zo slordig voor de Allerhoogste.

Beatrix komt binnen.

Beatrix – Wij zijn niet bang voor uw wetten. Tijdens de oorlog bood dit klooster onderdak aan mensen die moesten onderduiken.

De Boer – Eh... wij zoeken dealers die illegaal wiet hebben geteeld in het Heuvelland. Dat is toch iets anders dan onderduikers tijdens de bezetting.

Beatrix – Verlaat onmiddellijk dit klooster. Dit is gewijde grond. Een toevluchtsoord.

De Boer – We komen terug, moeder. Ik wacht alleen nog op het door de rechter-commissaris getekende huiszoekingsbevel.

De Boer en Van Dijk vertrekken.

Ben – Bedankt dat u niets hebt gezegd.

Beatrix – Dat wil niet zeggen dat wij goedkeuren wat u doet.

Jo – Onder ons: u doet precies hetzelfde.

Beatrix – Wij doen het voor een goed doel. *(Ze geeft hun twee nonnenhabijten.)* Trek dit aan, zodat de politie u niet herkent. En als iemand u ondervraagt, hebt u een gelofte van stilte afgelegd.

Een korte stilte na die laatste zin.

Jo – Hoe bedoelt u: dan zeggen we dat we een gelofte van stilte hebben afgelegd?

Ben – Als we een gelofte van stilte hebben afgelegd, kunnen we niet zeggen dat we een gelofte van stilte hebben afgelegd.

Beatrix staat even met haar mond vol tanden.

Beatrix – Wegwezen.

Ben en Jo verdwijnen.

Marie-José – Heeft ons klooster echt onderduikers verborgen tijdens de bezetting? Dat wist ik niet.

Beatrix – Goed, ik heb de geschiedenis een beetje aangedikt. Het was vlak na de bevrijding. De toenmalige moeder-overste verborg een paar vrouwen om te voorkomen dat hun haar werd afgeschoren.

Jan-Bernard – En een paar collaborateurs om te voorkomen dat ze werden opgehangen, neem ik aan.

Beatrix – Het principe is hetzelfde. Dit klooster blijft een toevluchtsoord.

Marie-José kijkt nogal bedenkelijk. Margaretha en Agnes komen terug.

Beatrix – Ah, daar zijn jullie. De politie is net weg. Door een wonder zijn we aan het ergste ontsnapt.

Margaretha – Ik weet het. Ik heb alles geoogst om problemen met de politie te voorkomen.

Marie-José – En waar is de oogst?

Agnes – In de schuur, waar zuster Margaretha haar elixer maakt.

Jan-Bernard – Maar dat is krankzinnig. Die agenten kunnen ieder moment terugkomen met een bevel tot huiszoeking.

Ben en Jo komen terug in nonnenhabijt.

Margaretha – Goedemorgen, zusters. Welkom in ons klooster.

Ben – Hé, ik ben niet van plan als non te eindigen.

Prudentia – Als ik u was, zou ik me een tijdje gedeisd houden tot de storm overwaait.

Jan-Bernard – Het habijt staat u overigens uitstekend.

Beatrix – En het klooster heeft altijd vrijwilligers nodig.

Marie-José – Ik wil mijn plek in de winkel best afstaan, maar dat lijkt me niet zo discreet.

Beatrix – Ze kunnen de kruidentuin verzorgen. Ze hebben blijkbaar groene vingers.

Prudentia – Waarom niet?

Beatrix – In afwachting daarvan, zuster Margaretha, geef ze een cel. Ze kunnen hier niet blijven.

Jo – Een cel?

Margaretha – Geen zorgen. In de cel die ik bedoel zit de sleutel gewoon aan de binnenkant.

Ben en Jo vertrekken met zuster Margaretha.

Prudentia – Bent u echt van plan ze drugs te laten kweken in de kloostertuin?

Beatrix (*verbaasd*) – Heb ik dat gezegd?

Van Dijk en De Boer komen terug. De Boer houdt Beatrix een papier voor.

De Boer – Zo. Nu hebben we een huiszoekingsbevel.

Beatrix – Wij werken uiteraard volledig mee met de politie. Maar eerst: zuster Agnes, schenk onze gasten een welkomstdrankje in.

Agnes – Ja, moeder.

Beatrix – Ik laat u. Ik zal voor u bidden.

Beatrix gaat weg.

Agnes – U moet onze specialiteit proeven: het beroemde Elixer van Sint-Maria-Johanna.

De Boer – Heel vriendelijk, maar we hebben werk te doen.

Marie-José – Het is een oude gastvrijheidstraditie. De zusters zouden diep beledigd zijn als u weigert.

De Boer – Goed dan, maar snel.

Zuster Agnes schenkt hun een flink glas in. Eerst drinken ze wantrouwig, daarna duidelijk met smaak.

Van Dijk – Ja... dit is goed spul.

De Boer – Apart. Ik proef iets van...

Agnes – Zit erin.

Prudentia – Een wonderelixer waarvan het geheim volgens de overlevering door de Heilige Maagd aan de stichteres van onze orde is geopenbaard.

Jan-Bernard – Goed voor alles.

Agnes – Nog een glaasje.

De Boer wil protesteren, maar de glazen zijn al vol.

De Boer – Nou vooruit.

Van Dijk – Dank u, zuster.

Ze drinken opnieuw.

De Boer – Het ontspant inderdaad.

Prudentia – U begrijpt nu waarom er binnen deze muren zo'n diepe rust heerst.

Van Dijk – Absoluut. Ik voel me ineens veel kalmer.

De Boer – Goed, en nu moet ik echt aan die huiszoeking beginnen.

Ze lopen enigszins onzeker naar de uitgang.

Prudentia – Ik loop mee.

Agnes – Ik ook, zuster.

De Boer en Van Dijk vertrekken, gevolgd door Prudentia en Agnes.

Marie-José – Alles is verloren. Straks belanden we allemaal in de gevangenis.

Jan-Bernard – Dan rest ons alleen nog bidden.

Marie-José – Gevangenis en kloosters zijn toch niet gemengd?

Jan-Bernard – Kloosters ook niet, vrees ik.

Marie-José – Dus geen kans dat wij in dezelfde cel terechtkomen.

Jan-Bernard – Geen enkele.

Marie-José – Kus me dan, Jan-Bernard.

Hij kust haar. Ze zouden verdergaan als Ben en Jo niet terugkwamen, nog steeds als non verkleed.

Ben – We zijn de politie net tegengekomen. Volgens mij zijn we deze keer de pineut.

Marie-José – Met wat geluk vinden ze niets. Zuster Agnes heeft de rechercheur gedrogeerd.

Jo – Er ligt een enorme baal wiet pal naast de ketel. Zelfs compleet stoned kunnen ze die niet missen.

Marie-José – Dan kunnen we alleen nog bidden. Hopend op een wonder.

Marie-José en Jan-Bernard beginnen te bidden. Na enige aarzeling doen Ben en Jo mee. Koor- of kerkmuziek en een lichtwissel suggereren dat er enige tijd verstrijkt. De Boer en Van Dijk komen terug.

De Boer (tegen Ben en Jo) – Goedendag, zusters. Excuses dat we u tijdens het gebed storen.

Ben en Jo verbergen hun gezicht onder hun sluier en zeggen niets.

Marie-José – Zij hebben ook een gelofte van stilte afgelegd.

De Boer – Ik begrijp het. Hoe dan ook: onze excuses. We hebben het hele klooster doorzocht en niets gevonden.

Van Dijk – Uw kerststal in de kapel is trouwens prachtig.

De Boer – Ik laat het signalement van de verdachten hier achter. Als u ze ziet, belt u ons.

Van Dijk – Fijne kerstdagen. En nogmaals excuses.

De Boer en Van Dijk vertrekken. Beatrix komt binnen met Prudentia, Margaretha en Agnes.

Agnes – Een wonder!

Margaretha – Toen we bij de distilleerderij kwamen...

Marie-José – Wat was er?

Prudentia – De wiet was in laurier veranderd.

Margaretha – Dank aan Sint-Maria-Johanna.

Agnes – Het teken waarop we wachtten. Het bewijs dat de heilige achter onze onderneming staat.

Beatrix – Niet te snel juichen. Dat wonder heb ik verricht.

Jan-Bernard – Dan verdient u zaligverklaring, moeder.

Beatrix – De kerststal was versierd met lauriertakken. In de distilleerderij lag een enorme baal wiet. Ik heb ze gewoon omgewisseld.

Agnes – O ja... dat is ook goed.

Prudentia – Een kerststal versierd met wiet.

Beatrix – Tijdelijk, zuster. En nu hoop ik dat alles weer in de orde komt.

Margaretha – U bedoelt dat...

Beatrix – U hebt me goed gehoord. Geen cannabis meer in de likeur. We gaan terug naar het oude recept.

Agnes – Ook als het klooster daardoor failliet gaat?

Beatrix – Daar maak ik me niet al te veel zorgen over. De katholieke Kerk heeft erger overleefd. Desnoods verhuren we onze cellen als bed-and-breakfast en gaan we zelf in een hotel slapen.

Margaretha en Agnes kijken teleurgesteld maar leggen zich erbij neer.

Ben – Sorry, moeder, dat we u in zo'n lastig parket hebben gebracht.

Jo – Sinds ik dit habijt draag heb ik veel begrepen, weet u.

Beatrix – Ik vergeef u, mijn kind. Het deed me zelfs aan mijn jeugd denken, toen ik nog met activisten en priesters tegen de ME stond te duwen.

Ben – Dank u dat u me niet aan de politie hebt uitgeleverd. Zonder u zat ik nu waarschijnlijk vast. Als ik iets voor u kan doen...

Beatrix – Daar denken we nog over na. Ga nu maar terug naar uw cel.

Zwart.

De rust is teruggekeerd in de winkel. Achter de toonbank maakt Prudentia de kas op. De telefoon gaat.

Prudentia – Sint-Maria-Johanna, met zuster Prudentia... De Rabobank? Goedemorgen, meneer de directeur. Zeg niet dat we alweer rood staan... Integendeel? Dat is prettig nieuws. Nee, we hadden nog niet nagedacht over wat we met ons kasoverschot moeten doen... Zeker... prima... Ik bespreek het met de moeder-overste en dan maken we een afspraak met uw vermogensadviseur om de laatste beleggingsmogelijkheden te bekijken. Dank voor uw telefoontje. God zegene de Rabobank. *(Ze hangt op terwijl Margaretha en Agnes binnenkomen met een krat kaarsen.)*

Prudentia – Vreemd. We zijn terug bij het oude recept en toch verkoopt ons elixer nog altijd veel beter dan vroeger.

Agnes – Omdat we het etiket hebben veranderd. De klanten denken dat er nog steeds de nieuwe formule in de fles zit.

Margaretha – En blijkbaar is dat genoeg om ze vrolijk te maken.

Agnes – Het placebo-effect, geloof ik.

Margaretha – Zoals het spreekwoord zegt: als de roes maar goed is, doet de fles er niet toe.

Agnes – Ik kwam afscheid nemen, zuster Prudentia.

Prudentia – Gaat u ons nu al verlaten?

Agnes – Ja. Ik heb besloten af te zien van het kloosterleven.

Prudentia – Nog een verschijning van de Heilige Maagd?

Agnes – Eerder het tegenovergestelde. Toen mijn studiegenoten hoorden dat ik het klooster was ingegaan, bekenden ze dat ze me een streek hadden geleverd. Vlak vóór dat beroemde college innovatiemanagement waarin de Maagd aan me verscheen, hadden ze zonder dat ik het wist paddo's op mijn pizza gedaan.

Prudentia – Hallucinerende paddenstoelen?

Agnes – Dat verklaart die wonderbaarlijke verschijning waarschijnlijk.

Prudentia – Lieve hemel. Hoe dan ook, we staan diep bij u in het krijt. Dankzij u bloeien de financiën van het klooster weer.

Margaretha – We zullen u missen, zuster Agnes. Al denk ik dat uw plaats inderdaad niet in een klooster was.

Agnes – Ik zal jullie ook missen. Maar ik kom af en toe langs om hallo te zeggen.

Marie-José en Jan-Bernard komen binnen, veel informeler gekleed dan voorheen.

Prudentia – Goedemorgen Marie-José, goedemorgen Jan-Bernard. Wanneer is de bruiloft?

Jan-Bernard – Tja... we hebben besloten die voorlopig uit te stellen. We blijven dus nog even in zonde leven, hè schat?

Marie-José – Trouwen blijkt duidelijk niet zonder risico.

Jan-Bernard – Kijk maar naar arme Truus. Nauwelijks getrouwd en alweer weduwe. Voor Toon is dat huwelijk niet goed afgelopen.

Marie-José – Een overdosis geluk misschien.

Jan-Bernard – Ik heb in elk geval geen zin om net zo te eindigen.

Prudentia – Maar u bent veel jonger dan Toon, Jan-Bernard.

Algemeen gelach.

Marie-José – En? De zaken lopen weer, zo te zien.

Prudentia – Inderdaad. Het is werkelijk verbluffend. Niet alleen de verkoop van het elixer schiet omhoog, ook de kaarsen vliegen de deur uit.

Margaretha – Daarmee kunnen we de schappen weer vullen. Ik heb ze vanmorgen gemaakt met zuster Agnes en onze twee nieuwe vrijwilligers.

Prudentia – Die twee zien we zelden in het volle licht. Ze hebben ook wel redenen om discreet te blijven.

Agnes – Ze zitten hier in elk geval beter dan in de gevangenis.

Margaretha – Zij maken deze geurkaarsen met paddenstoelen die ze stiekem in de kelders van het klooster kweken.

Agnes – U zult zien: ze zijn explosief goed.

Marie-José – Ze ruiken inderdaad behoorlijk bedwelmend.

Jan-Bernard – Ik steek er meteen eentje aan.

Jan-Bernard steekt een kaars aan. Iedereen ademt genietend in.

Prudentia – Wat een heerlijke geur.

Marie-José – Een geur van heiligheid.

Jan-Bernard – Sinds we deze kaarsen tijdens de mis branden zit de kerk trouwens weer bomvol.

Beatrix komt binnen en hoort de laatste zin.

Beatrix – Nog een wonder van Sint-Maria-Johanna.

Beatrix slaat een kruis. Iedereen bevriest in extatische houding. Gewijde muziek.

Zwart.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: *Opvoeringsrechten*).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-449-8